

עפ"ת 39456/03/20 - עודה תאמר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 39456-03-20 תאמר(עציר) נ' מדינת ישראל
עפ"ת 5755-03-20 עודה(אסיר) נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 546129/2019

בפני כבוד השופט עמית י' צלקובניק
מערער מערער
נגד נגד
משיבה מדינת ישראל
המערער באמצעות ב"כ עו"ד ד' גולן
המשיבה באמצעות ב"כ עו"ד נ' פשרל

פסק דין

במסגרת עפ"ת 5755-03-20 משיג המערער כנגד החלטת בית המשפט לתעבורה בפתח תקוה (כב' השופט פרי) בתיק פל"א 8486-09-17, בה נדחתה בקשתו של המערער לאפשר לו לחזור מהודאתו, ולבטל פסק הדין שניתן בעניינו.

בערעור נוסף, במסגרת עפ"ת 39456-03-20 המערער טוען כנגד חומרת עונש הפסילה שהוטל עליו בגזר דינו של בית המשפט השלום לתעבורה בפתח תקוה (סגן הנשיא כב' השופט נוריאלי) בתיק

פל 7637-12-19.

הדין בשני הערעורים אוחד בהחלטה מיום 23.12.20.

ההליכים בעפ"ת 5755-03-20

המערער הורשע תחילה בבית משפט קמא ביום 26.7.2018, לאחר חזרה מכפירה ותיקון מסוים של כתב האישום שהוגש ביום 26.9.2017, בעבירות של נהיגה במהירות העולה על המותר, נהיגה בקלות ראש, סיכון חיי אדם ונהיגה ברכב ללא ביטוח.

על פי כתב האישום ביום 9.6.2017 בשעה 22:35, נהג המערער ברכב מסוג מרצדס בכביש 6, מכיוון צפון לכיוון דרום. הנהיגה היתה ללא ביטוח. אותה עת היו ברכבו של המערער שני נוסעים, אחד מהם ישב לצד המערער, והשני ישב ברכב מאחור. בעת הנסיעה הוסרט המערער על ידי אחד הנוסעים (באמצעות הטלפון הנייד), כשהוא מאיץ את מהירות נסיעתו, ואף מגיע למהירות מופרזת של כ- 250 קמ"ש, העולה על המהירות המותרת בכביש ב- 130 קמ"ש; בעת שנהג, המערער אף הסיר את ידיו מעל ההגה לפרקים, מחא כפיים, וכל זאת לצלילי מוזיקה רמים ממערכת השמע

ברכב, ובעודו עוקף כלי רכב בכביש מימין. נוכח האמור הורשע המערער בנהיגה בקלות ראש ובמהירות בלתי סבירה שיש בה כדי לסכן חיי אדם ולהוות סכנה לציבור.

בגזר הדין שניתן ביום 30.4.2019, עמד בית המשפט קמא על חומרת העבירות והחריגה מתחום המהירות המותרת, הגם שצוין כי זו נמדדה שלא באמצעות מכשיר מדידה. במסגרת מתחם העונש, צוינו גילו הצעיר של המערער (יליד 12.7.1996), ההודאה וקבלת אחריות, היותו של המערער נשוי ואב לתינוק; מאידך צוינו לשלילה, היעדר המלצה טיפולית מצד שירות המבחן עקב אי שיתוף פעולה מצדו של המערער, הרשעות קודמות בתחום התעבורה, ביניהן מעורבות בתאונה, נהיגה בחוסר זהירות, מהירות מופרזת ואי ציות לתמרור; בסופו של דיון, הוטלו על המערער 5 חדשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצר, מאסר מותנה בן 9 חדשים לתקופה של 3 שנים, שהמערער לא יעבור עבירות של נהיגה במהירות העולה ב- 50 קמ"ש מעל המותר, **נהיגה בזמן פסילה** ונהיגה בקלות ראש.

בנוסף הוטלה על המערער פסילה ממשית לתקופה של 50 חדשים שמנינם מיום 2.10.17, ופסילה מותנית למשך תשעה חדשים.

ביום 16.5.2019 הוגש לבית משפט זה ערעור כנגד חומרת העונש במסגרת עפ"ת 41733-05-19.

בהודעת הערעור נטען כי בית המשפט החמיר בקביעת מתחמי הענישה, ויש ליתן ביטוי מקל יותר ללקיחת האחריות על ידי המערער, ולכך שהודה כי מהירות נסיעתו היתה כ- 250 קמ"ש, ולא 250 קמ"ש, ולכך שהמהירות לא נמדדה על ידי מכשיר מדידה, אלא צולמה על ידי אחד הנוסעים. בנסיבות אלה סבור הסניגור כי יש מקום לשקול ביטול המאסר בפועל, או לחלופין הטלת מאסר בעבודות שירות; עוד עותר המערער להפחית מעונש הפסילה ולהעמידו על שנתיים ימים.

ביום 2.6.19 הורה בית משפט זה על עיכוב המאסר שהוטל על המערער; ביום 30.12.20 ניתנה החלטה על ביטול עיכוב הביצוע של עונש המאסר, נוכח מעצרו של המערער בתיק אחר, ובינתיים סיים המערער כבר לרצות עונשו.

ביום 5.11.2019, כשישה חדשים לאחר הגשת הערעור, הגיש ב"כ המערער בקשה לתיקון הודעת הערעור, בה נטען כי יש לאפשר למערער לחזור בו מהודייתו בכתב האישום בבית משפט קמא. נטען בעניין זה, כי **"במהלך ההכנות לדין הגיע ב"כ המערער למסקנה כי טענה מסוימת שהפכה לאקטואלית מאוד בימים האחרונים** (הובהר כי הכוונה לפרשת הצווים שהוצאו לטלפונים של יועצי ראש הממשלה שנדונה ב- בש"פ 7917-19 **יונתן אורין נ' מדינת ישראל** (25.12.2019), להלן: עניין **אורין**) - כלל לא נדונה ולא נבחנה כראוי לה בפני בית המשפט קמא"; נטען בעניין זה, כי **"המערער נעצר בתיק זה בחשד למעורבות ברצח כפול בעיר טירה. במסגרת צו החיפוש בתיק הרצח נתפסו 4 מכשירי טלפון נייד, באחד ממכשירי הסמארטפון התגלה סרטון שצילם קטין ואשר מתעד עבירת מהירות שכביכול בוצעה. במהלך החקירה נתפס גם רכבו של המערער, רכב מרצדס...".** נוכח כך טען הסניגור, כי **"מקור האישום כנגד המערער הוא תוצאה של פגיעה חמורה בפרטיותו ובפרטיותם של יתר החשודים שהמכשיר הסלולרי שלהם הוחרם...איסוף הראיות מטעם המשטרה היה חייב להיות סביב החשד בלבד. כל חומר או פרטי מידע אחרים, שאינם קשורים לנסיבות שהביאו להוצאת הצו, אמורים להיות מוגנים ולא יכולים לשמש כראיה בגין האירועים, שכלל לא קשורים לצו המקורי. ללא הסרטון המדובר, כל הראיות האחרות (הראיות הנגזרות) שנאספו הם בחזקת "פרותיו של עץ מורעל", ואין די בהם כדי להביא להרשעתו של**

המערער."

עוד נטען, כי הבקשה לחזרה מהודאה נועדה רק לצורך "בחירת הקבילות הראייתית של הסרטון שממנו נולד כתב האישום בבית המשפט קמא". לחלופין מבקש ב"כ המערער להקל בעונש שהוטל.

בדיון שהתקיים בפני בית המשפט המחוזי (כב' השופט העמית אברהם יעקב) ביום 6.11.2019, טען ב"כ המערער כי הוא מבקש להחזיר את התיק לדיון בפני בית משפט קמא לצורך בירור השאלה אם "הסרטון הוצא שלא כדין", **"רק לצורך הבהרת הנקודה. אני לא רוצה עדים ולא כלום, רק לצורך הבהרת הנקודה..."**. ב"כ המשיבה התנגד לבקשה, וטען כי מדובר בערעור על רקע טקטי, שנועד להביא להפחתת העונש.

עוד הודיע הסניגור, בסופו של דיון, כי **"אנחנו מתמקדים בבקשה לחזרה מהודיה חוזרים בנו משאר הטענות בערעור" (ע' 2).**

בפסק הדין שניתן באותו יום, נקבע על ידי כב' השופט יעקב, כי לא עולות טענות נגד גזר הדין; עם זאת, נקבע כי בית המשפט סבור נוכח הטענה שעלתה **"שהנאשם שהודה תוך הסתמכות על חומר ראיות מסויים ולאחר מכן מבקש לחזור בו מן ההודיה באשר הוא סבור שחלק מהראיות הוצגו שלא כדין, יש לאפשר לו עניין זה, וזאת לפחות לשם מראית פני הצדק"**. בית המשפט קבע כי **"פסק דינו של בית משפט קמא יעמוד על כנו"**, ואולם הורה להחזיר את הדיון לבית משפט קמא, והמערער יהיה רשאי להגיש בקשה לחזרה מהודאה תוך 7 ימים **"ובית המשפט ינהג כחוכמתו"**.

ביום 10.11.2019 הגיש ב"כ המערער בקשה לבית משפט קמא לחזרה מהודייה, בה נטען כי המערער עשה מקח טעות בכך שהודה; בבקשה צוין כי המערער הודה **"בתיק שנבנה כולו על בסיס ראיה בלתי קבילה, שהושגה בדרכים בלתי כשרות, תוך פגיעה בזכויות אדם בסיסיות ובראשן הזכות לפרטיות...סוגיה זו עלתה לאחרונה במלוא עוצמתה במסגרת המעצר של יועצי ראש הממשלה והחיפוש שנערך בטלפונים הסלולריים שלהם"**. עוד צוין בבקשה כי הצו בתיק הרצח נועד לצורך השגת ראיות בתיק הרצח, ובעקבות החיפוש **"אצו רצו להם חוקרי המשטרה והוציאו צווים נוספים בדיעבד וזאת בהתבסס (כך אמר לב"כ המערער במהלך שיחה עם ב"כ המאשימה בבית המשפט המחוזי) על האמור בהוראת סעיף 24(ב) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) (נוסח חדש) תשכט - 1969..."** (סעיף 8 לבקשה). עוד צוין כי **"על פניו, במקרה שלפנינו אין די בראיות הנגזרות שנאספו בעקבות גילוי הסרטון" כדי להביא להרשעת המערער (סעיף 16).**

המאשימה בתגובתה מיום 1.12.20 ביקשה לדחות את הבקשה על הסף, לאחר שהמערער הודה בעובדות כתב האישום בבית משפט קמא, וויתר על שמיעת ראיות. עוד ביקשה המאשימה לדחות את הטענה בדבר קיומה לכאורה של שיחה עם גורם "עלום שם" בתביעה, תוך **"יחוס דברים כאלה או אחרים, ואזי מתוך כך הפניה לסעיפי חוק שאינם מענייננו..."**

ביום 12.2.20 דחה בית משפט קמא את בקשת המערער לחזרה מהודאה, וצוין כי לא נוצרו כל נסיבות חריגות המצדיקות להיעתר לבקשה, שהוגשה רק לאחר מתן גזר הדין, וכי המערער היה מיוצג בכל הליכי הדיון, וטען לפני העונש כי חסך בזמן שיפוטי ויש להתחשב בו. עוד צוין, כי מאז ההרשעה ועד הגשת הבקשה לחזרה מהודיה נוצר שיהוי המלמד על חוסר תום לב בהגשת הבקשה, וכי **"משניתן גזר הדין וברור לנאשם העונש אותו עליו לשאת, לוקה**

הבקשה בחשש לתכסיסנות ובתמרון פסול שאין ליתן להם יד, העובדה שהחזרה מההודיה נשמעה לראשונה רק בשלב מאוחר מאד, בבית משפט שלערעור, מוסיפה ומחזקת מסקנה זו".

ביום 3.3.21 הגיש ב"כ המערער הודעת ערעור נוספת כנגד החלטת בית משפט קמא (הבקשה הוגשה במסגרת עפת 5755-03-20, ולא בגדרי עפת 41733-05-19). במסגרת הערעור נטען, כי בית המשפט קמא לא נדרש לבירור הסוגיה המרכזית שלשמה הוחזר התיק לבית משפט קמא, הנוגע לבחינת קבילותה של הראיה שבמחלוקת, וההחלטה ניתנה על יסוד טיעונים בכתב, בלא לקיים דיון במעמד הצדדים. ב"כ המערער חזר על טענתו כי בעקבות החיפוש בטלפונים הסלולריים המשטרה הוציאה צוים נוספים בדיעבד ואת לפי **"מיטב הבנתנו וידיעתנו"** על פי הוראת סעיף 24(ב) לפקודת סדר הדין הפלילי, שאין לה נפקות לנסיבות החיפוש והשימוש הראייתי שבפנינו. (סעיף 21 להודעת הערעור). לחלופין, מבקש המערער לפסול את הראיה על פי סעיף 56 לפקודת הראיות, או להתערב בחומרת העונש.

בדיון שנערך בפניי ביום 23.12.20 ניתנה החלטה לפיה ישרים ב"כ המערער טיעוניו בכתב בעניין התשתית העובדתית הקשורה בראיית הסרטון **"הן לעניין צו החיפוש שניתן, הטלפון שממנו הוצאה הראיה, וכיו"ב נסיבות עובדתיות העשויות להשליך על טיבה של הראיה..."**

בתגובת המשיבה להודעת הערעור נטען כי ב"כ המערער לא המציא פרטים כלשהם בדבר נסיבות החיפוש בטלפון הנייד, חרף החלטה שניתנה ביום 23.12.20; מבירור שערכה המשיבה בעניין זה עולה, כי הסרטון הופק מהטלפון מכוח צו חיפוש שהוצא ביום 14.6.17 בתיק חקירת עבירת רצח, כשהחיפוש מתבקש ביחס למכשירי טלפון שנתפסו משני אחרים ולא מהטלפון של המערער, ולאחר הוצאת הסרטון, נגבו עדויות בקשר לעבירות נשוא התיק הנוכחי. בעניין זה צוין, כי מחומר הראיות בתיק, עולה כי מי שצילם את הסרטון עומת עם הסרטון וזיהה את עצמו, ומסר כי המערער הוא שנהג ברכב, וכי גם אם היה נקבע כי הראיה אינה קבילה, לא ניתן לטעון כי אין די בראיות האחרות כדי לבסס הרשעה. נוכח כך אין כל רלוונטיות לעניין **אוריך** שהוזכר לעיל, שכן אין מדובר בחיפוש מורחב שנערך במכשירים הניידים של נשואי הצו עצמם, ונטען כי הוביל לפגיעה בפרטיות שלהם ולא של אחרים, כמו בפרשה כאן. עוד צוין, כי יש ליתן משקל לנסיבות הבקשה לחזרה מהודייה, באופן המבסס את החלטת בית משפט קמא שלא לאפשרה באותן נסיבות.

בדיון שנערך בפניי הוצג צו החיפוש שניתן על ידי שופט בית משפט השלום בראשון לציון, לצורך החדירה לטלפונים.

לאחר שקילת עמדת הצדדים, לא ראיתי מקום להיעתר לערעור.

השאלה אם יש מקום לקבלת הערעור, ולאפשר למערער לחזור בו מהודאתו, סובבת את טענת ההגנה בדבר שימוש בראיה בלתי קבילה לצורך הוכחת האישום בעבירות בהן הודה. יש להזכיר בעניין זה, כי במסגרת פסק הדין שניתן בבית משפט זה ביום 6.11.2019 לא נקבע כי יש להורות על ביטול פסק הדין שניתן בערכאה קמא, וההחלטה בעניין זה הותרה לשיקול דעת בית המשפט לאחר שמיעת טיעוני הצדדים, וכפי שפורט, לא ראה בית משפט קמא מקום לקבלת הטענה בדבר החזרה מהודאה.

הטענה שעלתה על ידי ההגנה ממנה ניתן להבין כי חוקרי המשטרה התבססו בחקירת המשטרה על ראיה בלתי קבילה שהוצאה מהטלפון הנייד, נותרה נטולת בסיס עובדתי לכאורי, וב"כ המערער לא העלה כל הנמקה לתמיכה בטענה זו.

על פי ההבהרות שניתנו על ידי הצדדים, ניתן ביום 14.6.2017 על ידי שופט בבית משפט השלום בראשון לציון במסגרת

חקירת רצח כפול בה נעצר המערער ואחרים, המאפשר "חדירה ל- 4 טלפונים ניידים שנתפסו בחיפוש בעת מעצר חשודים בבית מלון...משני מעוכבים", שהמערער אינו אחד מהם (צו החיפוש הוצג בפניי, כאמור). בחיפוש באחד הטלפונים, שאינו שייך למערער כאמור, נמצא הסרטון בו נצפה המערער מפגין את מעללי נהיגתו. לכך יש להוסיף, כי בעליו של הטלפון, כך על פי הבהרת ב"כ המשיבה, שיתף פעולה עם המשטרה והעיד בעניין הנסיבות הקשורות באותה נסיעה והסרטת הסרטון. החדירה לטלפון הנייד התבצעה אפוא, מכוחו של צו החיפוש שניתן, ולא עלתה על ידי ב"כ המערער כל טענה קונקרטית, מדוע לא ניתן היה בידי החוקרים, בשלב החיפוש שנועד להתחקות אחרי ראיות במסגרת חקירת חשד לביצוע עבירות חמורות ביותר, ל"תפוס" את הסרטון הנוגע לקשרי אותם "מעוכבים" עם המערער, שהיה חשוד אותה עת יחד עימם, במעורבות ברצח. ב"כ המערער טען במסגרת בקשתו לתיקון הערעור, וכך גם בבקשתו בבית משפט קמא לחזרה מההודיה, כי חוקרי המשטרה "אצו רצו" "והוציאו צווים בדיעבד" לאחר שניתן צו החיפוש, לתפיסת הסרטון, ואולם טענה זו, הנועדת כך ניתן להבין, לכרוך את החוקרים בניסיון כלשהו ל"הכשיר" את תפיסת הסרטון, בזיקה לעובדות שהתבררו בעניין אורח, אינה מעוגנת בכל ראייה, וב"כ המערער לא נתן כל הסבר על מה מתבססת הטענה, ואף לא ניתן לכך אישור בתגובת המשיבה.

נוכח נסיבות אלה, ומשלא ניתן כל ביסוס לטענה כי הסרטון הינו בבחינת ראייה פסולה, נשמט ממילא גם הבסיס לטענה הנוספת כי לא ניתן להשתמש בראייה "הנגזרת" מאותו סרטון, המתבססת, בעיקר על עדות הנוסע שביצע את פעולת ההסרטה בעת הנסיעה ברכב, וזאת בלא שאדרש לדון בטענת המשיבה כי די בראיות האחרות כדי להוות תשתית ראייתית לאישומים.

עוד יש להוסיף, כי אין מקום לקבל טענה אפשרית בדבר פגיעה בהגנת הפרטיות; הראייה לא הוצאה מהטלפון הנייד של המערער, וממילא שהמערער אינו יכול לטעון להגנת הפרטיות בזיקה לחומרים שהוצא מטלפון של אחר, ובעל הטלפון ממנו הוצאה הראייה, אינו טוען כשלעצמו, לפגיעה בפרטיות. יש לציין אומנם כי הצילום בוצע ברכבו של המערער, שהינו רשות הפרט, אולם משנדחתה הטענה כי הראייה עצמה "רעילה", הרי שמסקלה של הטענה כי השימוש בה הביא לפגיעה יתרה בפרטיות המערער אינו רב, נוכח חומרת העבירות, ומשהמערער אישר לאחרים, להנציח את אירועי הנהיגה, באופן המעיד על רצון רברבני לחשיפה, ולא על כוונה להצניע את האירוע.

הבקשה לחזרה מההודיה בנסיבות שבפנינו, אינה ראויה להתקבל. על פי הוראת סעיף 153 לחוק סדר הפלילי, תשמ"ב-1982, יש להצביע על "נימוקים מיוחדים" לקבלת בקשה מעין זו, ובמיוחד לאחר מתן גזר הדין, ובשלב שבו הוגשה בקשה לתיקון הודעת ערעור, 6 חדשים לאחר שהוגש ערעור שכוון נגד העונש בלבד; זאת בצד העובדה כי המערער היה מיוצג בבית משפט קמא לכל אורכו של ההליך, והיה בידי ב"כ המערער להעריך ולשקול כדבעי את הראיות העומדות נגד המערער, וההודאה נמסרה לאחר תיקון כתב האישום, ומשהמערער הבין הבן היטב את משמעות הודאתו. הטענה שעלתה בשלב מאוחר מאד, בדבר כשרות ראיית הסרטון, שכאמור לא מצאתי בה ממש, אין בה כדי להפוך את קערת פסק הדין על פיה ולערער את יסוד סופיות הדין בהליך שבפנינו.

ב"כ המערער חידש משום מה, את ערעורו לעניין העונש, לאחר שהצהיר בדיון שנערך ביום 6.11.2019, כפי שתואר, כי הוא ממקד ערעורו רק לעניין קבילות ראיית הסרטון. עם זאת, אציין קצרות, כי העבירות שבהן הורשע המערער הינן בעלות חומרה נדירה, והמערער הוכיח כי ליבו גס לא רק בקיום הוראות התעבורה, אלא גם שהוא נכון פשוטו כמשמעו, להמר על חייהם של משתמשים אחרים בדרך, נוכח מהירות הקצה שבקצה שבה נהג, הורדת הידיים מההגה בעת הנהיגה, העקיפה מימין בכביש בין עירוני משופע תנועה, והאווירה הפרועה ששררה ברכב שהיה בה כדי לדרבן להקצנת "אירוע" הנהיגה עוד יותר. בנסיבות אלה, ולאחר שהמערער סיים ממילא לרצות את עונש המאסר, אין לראות כל

חומרה בעונשים שהוטלו, באופן המצדיק התערבות מקלה.

עפת 39456-03-20

המערער הורשע על פי הודאתו, בכתב אישום שהוגש בבית המשפט לתעבורה בפתח תקווה (פל 7637-12-19), וכן בכתבי אישום נוספים שהוגשו נגד המערער בבית המשפט לתעבורה בחיפה (4274-06-18) ובבית המשפט לתעבורה בפתח תקווה (6894-10-19). כתבי האישום מפרטים 5 מקרים בהם נהג המערער ברכבו לאחר שהוטלו עליו תקופות פסילה, וכן בכך שנהג רכבו ללא ביטוח.

על פי כתבי האישום בהם הודה, וכפי שכבר תואר בהרחבה, ביום 30.4.2019 הוטלה על המערער פסילה לתקופה של 50 חדשים בתיק ביהמ"ש לתעבורה בפתח תקווה בתיק 7637-12-19. המערער נהג ברכב בתקופת הפסילה, ביום 26.9.19 וכך גם בשתי הזדמנויות נפרדות ביום 30.9.2019; ביום 7.11.2019 נפסל המערער עד תום ההליכים בדיון שנערך בבית משפט מחוזי מרכז (ע"ח 51373-10-19) והמערער נהג פעם נוספת בזמן פסילה ביום 11.12.2019; שנה קודם לכן, ביום 15.3.2018 הוטלה על המערער פסילת רישיון נהיגה למשך 3 חדשים, בתיק שנדון בבית המשפט לתעבורה בפתח תקווה (תד 11580-05-17), וביום 10.6.2018 נמצא הנאשם נוהג ברכבו חרף הפסילה.

בגזר הדין שניתן ביום 4.3.20 לאחר שהוצגה הסכמה לעניין משך המאסר המוצע, הוטלו על המערער 14 חדשי מאסר לריצוי בפועל, 8 שנות פסילת רישיון נהיגה, במצטבר לכל פסילה אחרת, וכן עונשי מאסר ופסילה מותנים.

הערעור מופנה לעניין משך הפסילה הממשית בת 8 השנים.

ב"כ המערער טען כי ניתן להסתפק בפסילה ממשית לתקופה קצרה יותר, נוכח כך שהמערער הורשע לראשונה בנהיגה בזמן פסילה **"כאשר אין עומד למערער מאסר על תנאי שעומד לחובתו"** (סעיף 4 להודעת הערעור). עוד צוין, כי המערער שהינו נשוי ואב לתינוק, ללא עבר פלילי, צירף תיקים כדי "לנקות שולחן", הודה בעבירות וחסך זמן שיפוטי יקר, וכי ההודאה נמסרה חרף כשלים בחומר הראיות. בנוסף נטען, כי יש להתחשב בתקופת המאסר הממושכת שהוטלה, לצורך הקלה בתקופת הפסילה. עוד סבור ב"כ המערער כי אין תכלית מעשית בהטלת תקופות פסילה ממושכות העלולות להביא "לתוצאה הפוכה", וכי העבירה עניינה יותר "להתנהגות ולקיום צו בית משפט מאשר לבטיחות בדרכים".

אין מקום לקבלת הערעור.

"מקבץ" העבירות בהן הורשע המערער, מעלה תמונה מדאיגה של עבריו תעבורה סדרתי, העושה ככל העולה על רוחו, ומפגין זלזול עמוק בצווי בתי המשפט לערכאותיהם השונות, האוסרים עליו פעם אחר פעם לנהוג. אין לקבל את הטענה כי העבירות אינן נוגעות לבטיחות בדרכים, וכבר צוין כי **"נהיגה בזמן פסילה אינה סטירת לחי לחוק בלבד, אלא סיכון לכולי עלמא, לנהגים ולהולכי הרגל מסביב, שהרי אם מצא בית המשפט כי פלוני אסור שיחזיק הגה בידו**

וינהג ברכב, מעיד הדבר על מסוכנותו על הכביש. (רע"פ 2221/11 **שאל הראל נ' מדינת ישראל**, 24.3.11), ואוסף, כי נפסק בנוסף, כי נוכח כך שמדובר גם בנהיגה ללא ביטוח, הרי שנגרמים קשיים "במימוש פיצויים בעקבות תאונות דרכים אם אלה יקרו חלילה בעת נהיגה כזאת" (רע"פ 665/11 **אבו עמאר נ' מדינת ישראל**).

אכן, המערער הוכיח כי הוא מהווה סיכון מאיים למשתמשים בדרך, כפי שעולה מנסיבות הרשעתו בתיק פל"א 8486-09-17 שתואר לעיל, וכן לנוכח עברו התעבורתי עליו עמד בית משפט קמא, הכולל גם הרשעה בגין אחריות לגרימת תאונה שהסבה חבלות גוף לנהג המעורב שנדונה בתיק תד 11580-05-17 שהוזכר לעיל.

עוד יש לציין, כי בעת ביצוע העבירות היה תלוי ועומד כנגד המערער עונש מאסר מותנה בן 9 חודשים בר הפעלה שהוטל בתיק 8486-09-17, שהתייחס גם לעבירה של נהיגה בזמן פסילה; המאשימה לא ביקשה אומנם להורות על הפעלת העונש, ואולם כך או כך, עולה, כי המערער לא גילה דאגה יתרה מביצוע חוזר ונשנה של עבירות מאותו סוג חרף העונש שריחף מעל ראשו.

נוכח הנסיבות הקשורות בריבוי העבירות שבוצעו זמן לא ארוך לאחר ההחלטות השיפוטיות שהטילו על המערער עונשי פסילה, ומשהמערער לא הורתע מעונשי פסילה מתונים יותר שהוטלו עליו בעבר, ולנוכח עברו, אין אני מוצא מקום להפחתת עונש הפסילה גם מששוקלים את עונש המאסר שהוטל, הנסיבות האישיות שהוצגו או הודאת המערער, שעה שלכל אלה ניתן ביטוי הולם בגזר דינו של בית משפט קמא.

נוכח האמור נדחים הערעורים בתיקי עפת 39456-03-20 ו- עפת 5755-03-20.

המזכירות תעביר עותק מפסק הדין לצדדים באמצעות דואר/נט.

ניתן היום, י"ט ניסן תשפ"א, 01 אפריל 2021, בהעדר הצדדים.